

WYROK W PRAWIDŁOWYM BRZMIENIU

PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt : II AKa 479/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mirosław Ziaja
Sędziowie	SSA Wojciech Kopczyński SSA Piotr Pośpiech (spr.)
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Pawła Zuberta

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 r. sprawy

1. **D. D.** s. K. i M., ur. (...) w T.,

oskarżonego z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

2. **E. W.** c. H. i H., ur. (...) w W., oskarżonej z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

3. **G. C.** s. S. i G., ur. (...) w K.,

oskarżonego z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

4. **J. W.** s. W. i R., ur. (...)

w C., oskarżonego z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

5. **T. P.** s. F. i M., ur. (...) w M.,

oskarżonego z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

6. **W. W.** s. J. i W., ur. (...) w K.,

oskarżonego z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

7. **M. Z.** s. S. i B., ur. (...) w M.,

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

8. **K. P.** s. H. i H., ur. (...) w B.,

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 273 kk i inne;

na skutek apelacji prokuratorach do wszystkich oskarżonych

i obrońców oskarżonych: D. D., E. W., T. P., W. W. i K. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 maja 2013 r.

sygn. akt. V K 18/09

1. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk i art. 44 § 1 pkt 1 kks uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 i umarza postępowanie wobec oskarżonego D. D. o czyn tam opisany, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 56 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks oraz art. 6 § 2 kks,

2. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk i art. 44 § 1 pkt 1 kks uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 14 i umarza postępowanie wobec oskarżonej E. W. o czyn tam opisany, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 56 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks oraz art. 6 § 2 kks;

3. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk i art. 44 § 1 pkt 1 kks uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 54 i umarza postępowanie wobec oskarżonego M. Z. o czyny tam opisane, wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 2 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 3 i 5 kks oraz art. 6 § 2 kks;

4. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk i art. 44 § 1 pkt 1 kks uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 62 i umarza postępowanie wobec oskarżonego K. P. o czyny tam opisane, wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 2 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i 5 kks oraz art. 6 § 2 kks;

5. uchyla wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonych: D. D., E. W., G. C., J. W., T. P., W. W., M. Z. i K. P. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II AKa 479/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 20.05.2013 r. (sygn. akt V K 18/09) orzekając w sprawie:

1. oskarżonego D. D.:

- w pkt 1 uznał go winnym popełnienia czterech przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

- w pkt 2 uznał go winnym popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 3 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

- w pkt 4 uznał go winnym popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 5 uniewinnił go od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 12 k.k.

- w pkt 6 uniewinnił go od zarzutu popełnienia trzech przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k.

- w pkt 7 uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,

- w pkt 8 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 1, 3 i 7 wyroku kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w pkt 1 i 3 wyroku kary grzywny wymierzając karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.,

- w pkt 9 na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 24.01.2008 r. do 13.01.2010 r.

- w pkt 10 na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z produkcją i obrotem paliwami płynnymi na okres 5 lat,

- w pkt 11 na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec niego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw skarbowych w łącznej kwocie 2.046.157,81 zł.

2. oskarżonej E. W.:

- w pkt 12 uznał ją winną popełnienia dwóch przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał ją na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 13 uznał ją winną popełnienia dwóch przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał ją na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 14 uznał ją winną popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 15 uznał ją winną popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 16 uniewinnił ją od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w z. art. 273 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 12 k.k.

- w pkt 17 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 12 i 13 wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.,

- w pkt 18 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 5 lat,

- w pkt 19 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał ją pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 20 na mocy art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec niej zakaz wykonywania zawodu księgowej na okres 5 lat,

- w pkt 21 na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec niej środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw skarbowych w łącznej kwocie 2.046.157,81 zł.

3. oskarżonego G. C.:

- w pkt 22 uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 23 uznał go winnym popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 24 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 3 lata,

- w pkt 25 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał go pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 26 na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z produkcją i obrotem paliwami płynnymi na okres 5 lat,

- w pkt 27 na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa uzyskanej korzyści z popełnienia przestępstwa w kwocie 6.000 zł.

4. oskarżonego J. W.:

- w pkt 28 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art.

65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 29 uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 30 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw skarbowych z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 31 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 28 i 29 wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzając karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.,

- w pkt 32 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 4 lata,

- w pkt 33 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał go pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 34 na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z produkcją i obrotem paliwami płynnymi na okres 4 lat,

5. oskarżonego T. P.:

- w pkt 35 uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 36 uznał go winnym popełnienia sześciu przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 37 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw skarbowych, stanowiących ciąg przestępstw z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 3 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 38 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw skarbowych, stanowiących ciąg przestępstw z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i 5 k.k.s. oraz z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 39 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 35 i 36 wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.,

- w pkt 40 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 4 lata,

- w pkt 41 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał go pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 42 na mocy art. 39 pkt 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 4 lat,

- w pkt 43 na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec niego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw skarbowych w łącznej kwocie 3.021.753,53 zł.

6. oskarżonej M. H. w pkt 44 uniewinnił ją od popełnienia zarzucanych jej czynów,

7. oskarżonego W. W.:

- w pkt 45 uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 46 uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 47 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 45 i 46 wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzając karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 48 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 3 lat,

- w pkt 49 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał go pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 50 na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z produkcją i obrotem paliwami płynnymi na okres 3 lat,

- w pkt 51 na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa uzyskanej korzyści z popełnienia przestępstwa w kwocie 5.000 zł.

8. oskarżonego M. Z.:

- w pkt 52 uznał go winnym popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art.

65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 53 uznał go winnym popełnienia pięciu przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 54 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw skarbowych, stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 3 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 19 § 1 k.k. oraz art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 55 uniewinnił go od popełnienia przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. przy zast. art. 6 § 2 k.k.s. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i 5 k.k.

- w pkt 56 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 52 i 53 wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzając karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 57 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 lat,

- w pkt 58 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 59 na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z produkcją i obrotem paliwami płynnymi na okres 3 lat,

9. oskarżonego K. P.:

- w pkt 60 uznał go winnym popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 61 uznał go winnym popełnienia pięciu przestępstw, stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

- w pkt 62 uznał go winnym popełnienia dwóch przestępstw skarbowych, stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 19 § 1 k.k. oraz art. 7 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. oraz art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł., uznając jednocześnie, iż po myśli art. 8 § 2 k.k.s. kary te nie podlegają wykonaniu,

- w pkt 63 uniewinnił go od popełnienia z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. przy zast. art. 6 § 2 k.k.s. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i 5 k.k.

- w pkt 64 na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 60 i 61 wyroku kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzając karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.,

- w pkt 65 na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 lat,

- w pkt 66 na mocy art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oddał go pod dozór kuratora sądowego,

- w pkt 67 na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z produkcją i obrotem paliwami płynnymi na okres 3 lat,

- w pkt 68 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych M. H. i W. W. stosowne wynagrodzenie tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu,

- w pkt 69 zasądził na rzecz Skarbu Państwa opłatę od oskarżonego D. D. w kwocie 6.400 zł., od oskarżonej E. W. w kwocie 3.300 zł., od oskarżonych T. P. i K. P. w kwocie po 2.300 zł., od oskarżonego M. Z. w kwocie 1.800 zł., od oskarżonego W. W. w kwocie 1.300 zł., od oskarżonych G. C. i J. W. w kwocie po 800 zł.,

zaś na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich od ponoszenia wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Okręgowy w Katowicach oraz obrońcy E. W., K. P., D. D., W. W. i T. P..

Prokurator Okręgowy w Katowicach zaskarżył wyrok w części dot. D. D., E. W., G. C., J. W., T. P., W. W., M. Z. i K. P. w zakresie rozstrzygnięć o karach, zarzucając obrazę prawa procesowego tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. oraz prawa materialnego tj. art. 69 § 3 k.k., art. 85 k.k., art. 86 § 2 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. oraz z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 3 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s, art. 56 § 2 k.k.s. Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie w nim stosownych korekt przez sąd odwoławczy.

Obrońcy oskarżonych zaskarżyli wyrok w całości w zakresie winy podnosząc zarzuty błędnych ustaleń faktycznych oraz obrazę prawa procesowego tj. art. 2 § 2, art. 4, art. 5, art. 7, art. 193, art. 410, art. 413 § 2, art. 424 k.p.k. Wskazując na te uchybienia wnioskowali o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez oskarżyciela publicznego oraz obrońców zasługiwały na uwzględnienie. Słuszność podniesionych w nim zarzutów musiała doprowadzić do uchylenia wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania. Niezależnie od powyższego sąd odwoławczy z urzędu dostrzegł uchybienia, które spowodowały wzruszenie wyroku również poza granicami zaskarżenia. Obraza art. 286 § 1 k.k. i art. 56 § 1 i 2 k.k.s., polegająca na niewłaściwym zastosowaniu tego przepisu, doprowadziła do wydania rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym w szerszym zakresie, aniżeli wynikało to z apelacji stron, co umożliwił przepis z art. 440 k.p.k. Wywiedzenie apelacji przez prokuratora na niekorzyść D. D., E. W., G. C., J. W., T. P., W. W., M. Z. i K. P., przy stwierdzeniu oczywistej niesprawiedliwości wyroku z powodu skazania za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i inne oraz art. 56 § 1 i 2 k.k.s. przy braku ustawowych znamion czynów zabronionych, pozwalało wyjść poza granice tego środka odwoławczego i uchylić zaskarżony wyrok również w tym zakresie. Ostatecznie zatem uchyleniu uległo orzeczenie w części skazującej wszystkich oskarżonych za popełnienie zarzucanych im czynów.

Ponadto wobec stwierdzenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. sąd uchylił wyrok w części skazującej oskarżonych D. D., E. W., M. Z. i K. P. za przestępstwa skarbowe opisane w pkt 2, 14, 54 i 62 i w tym zakresie umorzył postępowanie wobec przedawnienia karalności tych czynów.

Ostatecznie więc wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach uprawomocnił się jedynie w części uniewinniającej oskarżonych D. D. (pkt 5 i 6 wyroku), E. W. (pkt 15 wyroku), M. H. (pkt 44 wyroku), M. Z. (pkt 55 wyroku) i K. P. (pkt 62 wyroku) od popełnienia zarzucanych im przestępstw, gdyż w tym zakresie nie został zaskarżony, a brak było podstaw do uchylenia go z urzędu.

Jako oczywiście zasadna, przy założeniu prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych oraz karnoprawnych ocen zachowań oskarżonych, jawi się apelacja wywiedziona przez prokuratora zarzucającego szereg błędów związanych ze stosowaniem określonych norm prawa materialnego i procesowego. W zasadzie wszystkie liczne zarzuty dotyczące naruszenie przepisów z art. 69 § 3 k.k., art. 85 k.k., art. 86 § 2 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. oraz z art. 37 § 1 pkt 1, 2, i 3 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s., art. 56 § 2 k.k.s. oraz z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., a także art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych okazały się być trafne. Sąd odwoławczy za zbędne uznał szczegółowe omawianie popełnionych w wyroku błędów, gdyż wystarczające jest odesłanie w tym zakresie do treści środka odwoławczego sporządzonego przez oskarżyciela publicznego. Treść zarzutów, rozwinięta w pisemnym uzasadnieniu apelacji, w sposób dostateczny wyjaśnia istotę tych uchybień, a jednocześnie we wnioskach apelacyjnych przedstawia prawidłowy sposób redakcji zaskarżonego wyroku. Uwzględnienie tego środka zaskarżenia mogłoby doprowadzić do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, jakkolwiek ilość niezbędnych korekt doprowadziłaby do zasadniczej zmiany treści zaskarżonego wyroku. W szczególności sąd odwoławczy m.in. odmiennie musiałby kształtować ciągi przestępstw przypisane poszczególnym oskarżonym i tworzyć je ponownie zgodnie z zasadami określonymi w art. 91 § 1 k.k., a w konsekwencji wymierzać za nie nowe kary, co z kolei wiązałoby się z koniecznością uchylenia wymierzonych do tej pory kar łącznych i orzeczenia w ich miejsce nowych. Tak dalece idąca ingerencja w treść zaskarżonego wyroku, jakkolwiek dopuszczalna, nie była jednak z możliwa z uwagi na inne uchybienia wykazane przez obrońców oraz te dostrzeżone z urzędu, które doprowadziły do jego uchylenia.

Odnośnie apelacji obrońców należy przede wszystkim stwierdzić, że trafny okazał się być zarzut dotyczący obrazu art. 424 § 1 k.p.k. Prawdą jest, że uzasadnienie wyroku jest czynnością wtórną do rozpoznania sprawy, gdyż przeprowadza się ją już po jej zakończeniu. Ponadto uzasadnienie stanowi dokument o charakterze sprawozdawczym, zawierającym przedstawienie wyników narady, z dokładnym wskazaniem, co sąd uznał za udowodnione i jak ocenił dowody jeśli chodzi o podstawę faktyczną wyroku oraz wyjaśnieniem podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Z tych też względów nawet stwierdzone niedomogi uzasadnienia, nie mogą z zasady stanowić podstawy do przyjęcia, iż uchybienie art. 424 § 1 k.p.k. miało realny wpływ na treść wyroku i musi prowadzić do jego zmiany bądź uchylenia. Jednakże wspomniane konsekwencje procesowe są możliwe jeśli między wyrokiem, a uzasadnieniem istnieją zasadnicze sprzeczności, bądź uzasadnienie zostało sporządzone z tak daleko idącym rażącym naruszeniem wymogu jego sporządzenia, że uniemożliwiona jest całkowicie kontrola rozumowania sądu. Taka sytuacja miała właśnie miejsce w niniejszej sprawie. Mają bowiem rację obrońcy wywodząc, że pisemne motywy zaskarżonego wyroku zawierają istotne braki, uniemożliwiające zrozumienia przyczyn, które zdecydowały o uznaniu winy poszczególnych oskarżonych w takim zakresie w jakim wynika to z treści zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności należy zgodzić się z twierdzeniami, że uzasadnienia zawiera bardzo lakoniczny opis stanu faktycznego. Poza ustaleniami dotyczącymi okoliczności powstania spółki (...), struktury udziałów w niej oraz ogólnie przedstawionego przestępczego tzw. modus operandi, brak jest innych istotnych elementów, które pozwoliłoby zindywidualizować odpowiedzialność poszczególnych oskarżonych. Nie precyzuje natomiast jak była rola konkretnych osób objętych aktem oskarżenia w popełnianiu zarzucanych im przestępstw, jakie czynności w związku tym podejmowali. Uniemożliwiała to podniesienie obrońcom merytorycznych zarzutów, a przede wszystkim kontrolę zaskarżonego wyroku pod kątem zasadności przypisania oskarżonym poszczególnych przestępstw i przestępstw skarbowych przez sąd wyższego rzędu.

W szczególności uzasadnienie nie zawiera precyzyjnych ustaleń co do istnienia grupy przestępczej, jej składu osobowego, struktury organizacyjnej. Ogólne rozważania prawne odnoszące się do istoty przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie mogą zastąpić precyzyjnych ustaleń odnoszących się do realiów konkretnej sprawy. Ocena prawna określonych zachowań jest możliwa jedynie wówczas, gdy zostaje poprzedzona poczynieniem rzetelnych ustaleń co do sposobu działania oskarżonych. Podobne zależności zachodzi w zakresie opisu okoliczności faktycznych w zakresie pozostałych przypisanych przestępstw. Przedstawienie w szczególowy i uporządkowany sposób tego co sąd uznał za udowodnione było warunkiem niezbędnym do skazania oskarżonych za popełnienie przestępstw, które wyczerpywały znamiona z art. 271 § 3 k.k., art. 273 k.k., art. 286 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w warunkach z art. 65 § 1 k.k. w określonej formie zjawiskowej tj. jako współsprawca lub pomocnik albo podżegacz. Tak samo rzecz się ma z zachowaniami, które zdaniem autora aktu oskarżenia, a także sądu I instancji, należało traktować jako przestępstwa skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s., art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s.

Uzasadnienie nie spełnia również tych wymogów określonych w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi Sądu w chwili rozstrzygnięcia wszystkich dowodów. Nie chodzi o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest jednak wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co wymaga przynajmniej krótkiego odniesienia do ich treści. Oceny dowodów nie może zastąpić cytowanie wyjaśnień oskarżonych lub zeznań świadków. Uzasadnienie wyroku winno zawierać, oprócz dokładnie określonej podstawy faktycznej orzeczenia, również wskazanie na jakich dowodach opierał się sąd orzekający przy ustaleniu każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także należyce rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśnić wszelkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne. Właśnie brak wyjaśnienia sprzeczności, czy też pominięcie lub lakoniczne ustosunkowanie się do pewnych dowodów wywołuje ten skutek, że utrudnia czy też nawet uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen (art. 7 k.p.k.).

Za niewystarczające należało uznać rozważania odnoszące się do podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Prawdłowo sporządzone uzasadnienia winno wskazywać, które konkretnie elementy zachowania oskarżonego odpowiadają znamionom strony przedmiotowej oraz podmiotowej, czego w niniejszej sprawie zabrakło. Samo przytaczanie poglądów doktryny oraz orzeczeń innych sądów, bez odnoszenia ich do realiów sprawy, nie może być akceptowane.

Powyższe krytyczne uwagi mają zastosowanie również odnośnie tej części uzasadnienia, w której winno się przedstawiać motywy wymierzonych kar i środków karnych. Jaskrawym tego przykładem jest orzeczenie o przypadku korzyści majątkowej, w sytuacji gdy nie ustalono w sposób dostateczny, czy oskarżeni osiągnęli korzyść majątkową dla siebie lub innej osoby, a także w jakiej wysokości. Brak wskazań co do przyczyn orzeczenia środków karnych w postaci zakazu wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej uniemożliwia kontrolę orzeczenia w tym zakresie, w sytuacji gdy rozstrzygnięcia te kwestionowane są przez obrońców.

Przedstawione zastrzeżenia, świadczące o niemożliwości przeprowadzenia kontroli odwoławczej, przesądziły o uwzględnieniu apelacji obrońców, a tym samym o potrzebie wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od powyższych uwag należy odnieść się do jeszcze jednej, niezmiernie istotnej kwestii, niedostrzeżonej przez żadną ze stron, a dotyczącą błędnej kwalifikacji przestępstw z kodeksu karnego i kodeksu karnego skarbowego.

Przypomnieć należy, że prokurator w akcie oskarżenia zarzucił wszystkim oskarżonym popełnienie szeregu przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., które miały polegać m.in. na „narażeniu Skarbu Państwa na uszczupleniu należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT”.

Przed przystąpieniem do bardziej szczegółowych konieczne jest przedstawienie kilku uwag natury teoretycznej. Przytoczona powyżej kwalifikacja sugeruje, że intencją autora apelacji było m.in. przedstawienie oskarżonym zarzutu wyłudzenia mienia, a konkretnie podatku VAT. W ocenie Sądu Apelacyjnego dopuszczalna jest oczywiście koncepcja kwalifikowania działania polegającego na wyłudzeniu takiego podatku jako przestępstwa powszechnego z art. 286 § 1 k.k. jednakże tylko wtedy, gdy sprawca zrealizuje znamiona ustawowe tego występku. I tak musi on działać zamiarem kierunkowym, a więc w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez doprowadzenie organu finansowego do wypłaty z mienia Skarbu Państwa wskazanych przez siebie kwot pieniężnych, stosując oszukańcze zabiegi wprowadzające ten organ w błąd co do powstania, dającego tytuł wypłaty, obowiązku podatkowego. W kontekście treści postawionego zarzutu szczególnego podkreślenia wymaga to, iż „przestępstwo oszustwa obejmuje zachowanie przejawiające się złożonym zachowaniem sprawcy i pokrzywdzonego, którego istota sprowadza się do wzajemnej aktywności sprawcy i rozporządzającego mieniem. Nie jest zatem możliwe popełnienie oszustwa przez zaniechanie po stronie sprawcy, jak i nie jest możliwe popełnienie tego przestępstwa przez niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, które dokonuje się bez wiedzy lub udziału sprawcy, a więc niejako "poza jego plecami", jeżeli pokrzywdzony dokonuje rozporządzenia mieniem bez wiedzy i woli sprawcy, lub gdy sprawca dokonuje określonych czynności bez wiedzy i woli pokrzywdzonego ... Nie stanowi doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa zachowanie sprawcy polegające na obniżeniu (zaniżeniu) wysokości należnego do zapłaty podatku (VAT, podatku dochodowego lub innego rodzaju podatku, ustalanego w oparciu o procedurę samoobliczania) za dany okres rozliczeniowy. W takiej sytuacji, z uwagi na sposób ustalania wysokości zobowiązania podatkowego za dany okres rozliczeniowy, które dokonywane jest samodzielnie przez podatnika bez udziału odpowiedniego organu podatkowego, uiszczenie należności podatkowej (zaliczki) w kwocie niższej niż należna stanowi samodzielną dyspozycję majątkową podatnika, bez jakiegokolwiek czynności ze strony organu podatkowego. Brak jest zatem konstytutywnego dla oszustwa elementu rozporządzenia mieniem, dokonywanego przez odpowiedni organ podatkowy. Zaniżenie należnego za dany okres zobowiązania podatkowego stanowi realizację znamion przestępstwa skarbowego określonego w art. 56 § 1 k.k., w wypadku spełnienia określonych w tym przepisie przesłanek, a w szczególności złożenia przez podatnika organowi podatkowemu lub innemu uprawnionemu organowi deklaracji lub oświadczenia zawierającego nieprawdę lub zatajającego prawdę i narażenia w ten sposób na uszczuplenie należnego podatku lub uszczuplenia podatku.” (Zoll A. (red.), Barczak-Oplustil A., Bogdan G., Cwiakalski Z., Dąbrowska-Kardas M., Kardas P., Majewski J., Raglewski J., Rodzynkiewicz M., Szewczyk M., Wróbel W. Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 286 k.k. Zakamycze, 2006)

Tymczasem w niniejszej sprawie już treść zarzutu zawartego w akcie oskarżenia świadczy o tym, że zachowanie oskarżonych nie mogło wyczerpywać znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. Przede wszystkim należy zauważyć, iż z opisu czynu nie wynika, aby oskarżony miał doprowadzić inny podmiot (organ finansowy) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w sposób jak przedstawiono to wyżej. Z pewnością desygnatem takiego znamienia czynu zabronionego nie jest użycie zwrotu o „narażeniu Skarbu Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT”. Posłużenie się znamieniem typowym dla przestępstwa skarbowego z art. 56 k.k.s. nie wskazuje w żadnej mierze na jakąkolwiek aktywność po stronie organu finansowego taką np. jak wypłata lub zwrot uiszczonego wcześniej podatku VAT. Zatem skazanie za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w sytuacji gdy z opisu czynu nie wynikało, aby doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, naruszało przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Brak w opisie czynu wszystkich ustawowych jego znamion stanowi obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku.

Ponadto w zarzutach brak jest elementów mających świadczyć o tym, że oskarżeni wprowadzili kogokolwiek w błąd lub błąd taki wykorzystali. Można się jedynie domyślać, że taką czynnością miało być wystawianie i podpisywanie dokumentów (faktur VAT) poświadczających nieprawdę lub ich przyjmowanie. Posługiwanie się fikcyjnymi fakturami VAT z reguły wiąże się z podawaniem w urzędzie skarbowym danych zgodnych z rzeczywistością. W rozliczeniach z organem finansowym wykazuje się bowiem podatek naliczony z fikcyjnych faktur, który pozwala pomniejszać należny podatek VAT. Stwarza to sytuację, w której sprawcy mogą co najmniej narażać podatek na uszczuplenie ewentualnie narażać właściwy organ podatkowy na nienależny zwrot nieistniejącej podatkowej należności, bądź zaliczenie jej na poczet własnych zaległości podatkowych lub bieżących bądź przyszłych własnych zobowiązań podatkowych. Niemniej niezbędne wydaje się być aby powiązać tę czynność z postępowaniem przed urzędem skarbowym i wyroku te

okoliczności wyeksponować, gdyż tylko w ten sposób wykaże się kto i w jaki sposób został wprowadzony w błąd, a tym samym zrealizuje się obowiązek dokładnego określenia przypisanych czynów.

Niezależnie od treści zarzutów postawionych oskarżonym należy zauważyć, że w toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniono dowodów, które wskazywałyby na to, że na którymkolwiek etapie przestępczej działalności oskarżonych nastąpiło rozporządzenie mieniem przez Skarb Państwa w sposób przedstawiony wyżej. Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń odnośnie tego czy oskarżeni rozliczali się ze Skarbem Państwa, czy składali deklaracje podatkowe i czy w szczególności doprowadzili do sytuacji, aby Skarb Państwa zwrócił im nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym bądź zaliczył ją na poczet własnych zaległości podatkowych lub bieżących bądź przyszłych własnych zobowiązań podatkowych w związku wprowadzeniem w błąd lub uszczuplił należność publicznoprawną uiszczając podatek VAT w niższej wysokości.

Warto nadmienić, że brak realizacji znamienia w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie wyklucza rozważenie przyjęcia usiłowania do dokonania oszustwa przez oskarżonych pod warunkiem, że wykaże się istnienie pozostałych znamion z art. 286 § 1 k.k. Będzie to możliwe jeżeli udowodni się, że oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu wprowadzali w błąd pracowników urzędu skarbowego poprzez wykorzystanie do rozliczeń podatkowych fikcyjnych faktur właśnie z zamiarem wyłudzenia podatku VAT, lecz zmierzonego celu z różnych powodów nie osiągnęli. Taka konstrukcja prawna jest dopuszczalna jeżeli „osoba, która tworzy albo współtworzy podmiot gospodarczy jedynie w celu wykorzystania procedury zwrotu nadpłaconego VAT i podejmuje działania dla osiągnięcia tego celu przez nabywanie lub podrabianie dokumentów związanych z tym podatkiem, przedkładając je następnie odpowiedniemu organowi skarbowemu, bez prowadzenia poza tym jakiegokolwiek działalności gospodarczej rozliczanej ze Skarbem Państwa, dopuszcza się przestępstwa powszechnego, o jakim mowa w art. 286 § 1 k.k., a nie przestępstwa skarbowego określonego w art. 76 § 1 k.k.s.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. II KK. 20/13 publ. OSNKW 2013/10/91). Przyjęcie takiej kwalifikacji będzie jednak możliwe pod warunkiem ustalenia, że oskarżeni działali właśnie w celu uzyskania korzyści majątkowej wynikającej ze zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym bądź zaliczaniu jej na poczet własnych zaległości podatkowych lub bieżących bądź przyszłych własnych zobowiązań podatkowych. Stanie się tak jednak dopiero wówczas, gdy sąd pierwszej instancji poczyni w tym zakresie odpowiednie ustalenie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy.

W kontekście powyższych rozważań należy skonkludować, że w sytuacji gdy nie będzie możliwe ukaranie oskarżonych za przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. pozostanie sądowi rozważać skazanie za występki przeciwko dokumentom, oczywiście jeśli pozwolą na to ustalenia faktyczne i dokonane oceny materialnoprawne.

Podobnie jak w przypadku przestępstw kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. i inne rzecz się ma ze skazaniami oskarżonych za przestępstwa skarbowe z art. 56 § 1 (lub § 2) k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i inne. W tym przypadku również opis czynów przypisanych oskarżonym nie zawiera wszystkich znamion czynu zabronionego tzw. oszustwa podatkowego. Nadmienić jednak trzeba, że uznając oskarżonych winnych popełnienia przestępstw skarbowych sąd okręgowy słusznie przyjął niemożność zakwalifikowania ich zachowania z art. 76 § 1 (lub § 2) k.k.s., a więc tak jak chciał tego prokurator w akcie oskarżenia. Opis czynów zarzucanych nie był bowiem spójny z wykazywaną kwalifikacją prawną. W zarzucie posłużono się bowiem ponownie sformułowaniem „naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej”, a więc określeniem przynależnym do znamion przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 (lub § 2) k.k.s. Zmiana kwalifikacji dokonana przez sąd I instancji z art. 76 § 1 (lub § 2) k.k.s. na art. 56 § 1 (lub § 2) k.k.s. zwolniła sąd od obowiązku wykazywania, że zachowanie oskarżonych doprowadziło do narażenia na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, podatku akcyzowym, zwrot nadpłaty lub jej zaliczenie na poczet zaległości podatkowej lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych i stanowiła właściwą ocenę karną ich zachowania.

Przepis art. 56 § 1 k.k.s. wprowadza karalność oszustwa podatkowego, a istotą zachowania opisanego w tym przepisie jest wprowadzenie organu podatkowego w błąd poprzez niezgodne z rzeczywistością przedstawienie (lub zatajenie) okoliczności mających wpływ na wysokość podatku. Podmiot dopuszczający się oszustwa podatkowego zachowuje

się formalnie poprawnie - bierze, bowiem udział w postępowaniu. Konsekwencją wskazanego zachowania jest, co najmniej, narażenie podatku na uszczuplenie.

Niemniej jednak istotnym elementem karalnego zachowania z art. 56 k.k.s. jako narażenia na uszczuplenie podatku jest podanie nieprawdy w deklaracji lub oświadczeniu, zatajenie prawdy w deklaracji lub oświadczeniu albo jako niedopełnienie obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem i narażenie w ten sposób podatku na uszczuplenie. Konieczne zatem jest wykazanie, że umyślne wprowadzenie w błąd organu podatkowego co do rzeczywistego stanu rzeczy, istotnego z punktu widzenia prawidłowego ustalenia wysokości należnego Skarbowi Państwa podatku nastąpiło poprzez złożenie deklaracji lub oświadczenia. W czynach przypisanych oskarżonym brak jest zaś wskazania, że oszustwo podatkowe nastąpiło poprzez złożenie określonych deklaracji lub oświadczenia. Powoduje to brak wszystkich niezbędnych znamion czynu zabronionego w przypisanych im przestępstwach.

Niezależnie od powyższego sąd odwoławczy uznał, że karalność niektórych przestępstw skarbowych popełnionych w 2003 r., a przypisanych D. D. (czyn IV aktu oskarżenia przypisany w pkt 2 wyroku), E. W. (czyn XVIII aktu oskarżenia przypisany w pkt 14 wyroku), M. Z. (czyny XLIV i XLVIII aktu oskarżenia zmodyfikowane w pkt 54 wyroku) oraz K. P. (czyny LXXX i LXXXIV aktu oskarżenia zmodyfikowane w pkt 62 wyroku) uległa przedawnieniu.

Czyny te przypisane D. D. i E. W. wyczerpały znamiona przestępstw skarbowych z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. Z kolei czyny przypisane M. Z. i K. P. znamiona z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 3 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. (ewentualnie z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 3 i 5 k.k.s. oraz art. 6 § 2 k.k.s. po uwzględnieniu zarzutu apelacji prokuratora odnośnie czynów z pkt LXIV, LXVII i LXXXIV aktu oskarżenia)

Zgodnie zaś z treścią art. 44 § 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat oraz lat 10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Jednocześnie § 3 stanowi, że „w wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2 bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności ...”

Z kolei z § 5 wynika, że „jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 lub § 2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 - z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu”.

Przestępstwa skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w chwili popełnienia przez M. Z. i K. P., tak samo jak w chwili orzekania przez sąd I instancji, były i są zagrożone karą grzywny do 720 stawek dziennych. Podobnie rzecz się ma z przestępstwami kwalifikowanym z art. 62 § 2 k.k.s. gdzie kara była i jest przewidziana jako grzywna do wysokości 240 stawek dziennych. Zatem przedawnienie tych przestępstw zgodnie z treścią art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. następuje z upływem 5 lat. Podobnie rzecz się ma z przedawnieniem karalności przestępstw skarbowych z art. 56 § 1 k.k.s. W dacie popełnienia czynów przypisanych D. D. i E. W. oraz M. Z. i K. P. przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. było zagrożone karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie. Zmiana treści tego przepisu nastąpiła dopiero w dniu 17.12.2005 r., w więc z datą wejścia w życie ustawy z dnia 28.07.2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 178 poz. 1479 z 2005 r.). Od tego momentu sprawca tego przestępstwa „podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie”. Zważyć przy tym należy, iż przepis art. 56 § 1 k.k.s. nie zawiera określenia wysokości kary pozbawienia wolności. Wysokość ta była i jest określona w art. 27 k.k.s. Zmiana treści tego przepisu, która nastąpiła również na mocy ustawy z dnia 28.07.2005 r. spowodowała, że brzmi on obecnie w następujący sposób „jeżeli kodeks

nie stanowi inaczej, kara pozbawienia wolności trwa najkrócej 5 dni, najdłużej - 5 lat; wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach”.

Mając powyższe na uwadze należało uwzględnić zasadę intertemporalną wyrażoną w art. 2 § 2 k.k.s. w myśl, której „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. W niniejszej sprawie jej stosowanie sprowadzałoby się do tego, że oskarżeni mogli ponosić odpowiedzialność wyłącznie na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 17.12.2005 r. Zatem według przepisu, który przewidywał karę pozbawienia wolności do lat 3.

Tak więc rozstrzygając kwestie przedawnienia karalności przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonym, odpowiadającym za czyny z art. 56 § 1 k.k.s., art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. należało stosować przepis art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s., zgodnie z którym karalność przestępstw skarbowych zagrożonych karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje po upływie 5 lat.

Z kolei zgodnie z § 5, jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. W niniejszej sprawie postępowanie przeciwko zostało wszczęte w 5-letnim okresie od popełnienia czynu, co oznacza, że jego karalność ustała ostatecznie po upływie 10 lat.

Mając więc na uwadze treść art. 44 § 3 k.k.s. należało przyjąć, że bieg terminu przedawnienia przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonym, a popełnionych w 2003 r., rozpoczął się z końcem roku 2003 i upływał ostatecznie w dniu 31.12.2013 r. Innymi słowy okres przedawnienia dla tych czynów liczony powinien być od następnego dnia po zakończeniu tego roku tj. od dnia 1.01.2004 r., co oznacza, że przedawnienie zarzucanych czynów nastąpiło w dniu 1.01.2014 r.

Omawiając kwestie przedawnienia karalności przestępstw warto nadmienić, że „wyłącznym kryterium długości terminów przedawnienia ... jest zagrożenie ustawowe przewidziane w przepisie części szczególnej, przewidującym karalność danego czynu. Bez znaczenia są przy tym modyfikacje zagrożenia ustawowego wskutek obostrzenia albo złagodzenia kary”. (post. S. A. we Wrocławiu z dnia 14.09.2012 r. sygn. II AKz 368/12, publ. LEX nr 1218862)

A więc w dacie orzekania przez sąd odwoławczy zachodziła okoliczność wskazana w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Stąd też wyrok odnośnie pkt 2, 14, 54 i 62 należało uchylić i postępowanie w tym zakresie umorzyć - zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania Sąd Apelacyjny w Katowicach orzekł jak sentencji wyroku.